

„Bobnarjevega Martina, ki krpa in črevljari že od mladih nog tu v našem Lembergu, ni mnogo prida. Zanesel je k nam neko vražje zelišče, ki bi gotovo pomorilo vse miroljubne Lemberžane, ako bi nas ne rešila — svinja. Da bo pregrešni črevljar spoznal svojo krivdo, in da ne bo katerega iz soseščine zapeljal v smrt: zato ga obsojamo mi, starešine in sodniki leंबरški, na sramotilni kamen, kjer ga naj zasmehuje jutršni dan staro in mlado. Privežemo ga takoj sedaj in mu obesimo na hrbet poln cekar strupenega krompirja; a za stražo čez noč stala bodeta pri njem črevljar Trobiš Peter in naš čuvaj Kolenček.“

(Konec prih.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

LIII.

Ko je potoval sv. *Frančišek Solan* iz Španjskega v Ameriko, se je pri Panami razbila ladija. Mnogo ljudij je potonilo. Oni pa, kateri so se še rešili, mej njimi tudi Frančišek, so na samotni obali trpeli hudo lakoto. Ob tej hudi stiski nakrat zapazijo, kako so sem od morja jeli raki lezti proti svetnikovi utici. Ko jih svetnik zagleda, se silno razveseli; prijema jih in jim prijazno govori: „Le pridite, ljubi otročiči in stvarice Božje! V srečo si štejte, da morete biti v hrano in živež svojim večjim bratom, ki lakote umirajo.“ Nato jih razdeli mej svoje stradajoče sopotnike. Tudi sicer so večkrat videli tega svetnika, kako je kar z roko lovil ribe iz vode, kadar je bilo treba.

LIV.

Nekoč sta sv. *Frančiška Solana* dva prijatelja skrivaj opazovala pri oknu frančiškanskega samostana. Svetnik je prišel po vrtu do malega ribnjaka, kjer je obstal. Sedaj potegne iz rokava svojega habita kos kruha, ga razdrobi in potrese drobtinice po razprostrti dlani, govoreč neke besede, katerih nista razumela opazovatelja. Hipoma prileti tolpa ptičev, ki se kar trgajo za prostor na njegovih prstih, da bi kavšali drobtinice z njegove roke. Dvakrat, trikrat jim to dovoli, potlej pa jim dá z drugo roko znamenje, da naj odletijo, da bi mogli priti še drugi na vrsto. Ko je bilo vse pozobano, je Frančišek pokleknil, roke položil križema na prsi in gledal proti ptičkom na drevju, premikaje svoje ustnice. Opominjal je namreč ljube živalice, naj se sedaj ž njim zahvalijo Stvarniku, da so se nasitile. Nekaj časa so bile ptičice kar tiho in se niso ganile z mesta. Ko je pa svetnik skončal svoj nagovor, so se oglasile in skupno prepevale kakor za stavo; veselo petje je še-le pohnahalo, ko je svetnik vstal in se vrnil v svojo celico. Sedaj so se tudi ptički polagoma razgubili na vse strani.

O istem svetniku se pripoveduje še več pristrčnih dogodbic iz ptičjega življenja. Nekoč so mu prinesli mrtvega slavnca. Močno se mu zasmili, vzame ga v roko in blagoslovi, in glej, slavček takoj oživi. — Golobčka, katerega je bila neka zver napadla in hudo ranila, je nagloma ozdravil s tem, da mu je z maščobo pomazal rane in ga blagoslovil. Ganljivo je bilo videti, kako je bilo zdravljeno golob potlej hvaležen svetniku; povsod ga je spremljal, sedal mu na ramo in jedel z roke. — Drug ptiček, ki je znal silno lepo peti, je služabnika Božjega spremljal, kadar je obiskaval bolnike. Vsedel se je na drevo pred hišo, v kateri je bil bolnik, in žvrgolel svojo lepo pesmico tako dolgo, dokler ni prišel svetnik iz hiše; še-le tedaj je odletel. — Še najlepše pa je bilo ob njegovi smrtni bolezni. Nekaj dni pred njegovo smrtjo je priletela množica malih ptičkov pred okno njegove bolniške sobe in pričela tu prečudno lepo petje. Vsi navzoči so se še tembolj čudili, ker še nikdar niso videli in slišali tako izredno lepih in ljubkih ptičev pevcev. Zadnji dan pa so neprenehoma nadaljevali svoje ganljivo lepo petje do jednajste ure po noči. Svetnik sam je ganljivo-veselo spoznal, da mu je neskončno usmiljeni Bog poslal svoje angelje iz nebes, da so mu v tolažbo.

Zaznamovani dnevi.

(Spisal *J. Štrukelj*.)

IX. Z a l a s.

Bog se usmili, koliko mi prizadenejo ti otroci! Vedno jih učim in opominjam, pa vendar zmeraj kaj nerodnega vidim pri njih! O dobrem, danes ne bo brez joka, preveč se jih je nateplo in prevelik vrišč imajo. Saj smo bili mi včasih tudi poskočni, taki pa le nismo bili, Bog pomagaj vendar!“

Stari Brezar je tako tožil; mož je šel že na osemdeseto; bil je na pol hrom in je sedel pod košato lipo pred hišo. Pa ni bil brez dela: zibal je devetmesečnega Jožka. Dolgo ni hotel zaspiti najmlajši Brezar, malo zaradi nadležnih muh, katerim se o sv. Jerneju nihče ne ubrani, malo je bil pa najbrž bolan sitnežek, saj o novini ljudje tako radi boleajo. Sedaj — na tri je šla ura — so se mu pa vendar-le začenjale oči zapirati, toda otroci na Dolinarjevem vrtu so zavriščali, pa je zopet izpregledal ter jel otepati z ročicama. Stari Brezar bi bil tako rad poklical domače tri: Tinčka, Pepco in Lojzka, tuje pa oštel in razgnal, toda bal se je, da ne bi s klicanjem Jožka še bolj predramil. Urneje je začel zibati, polglasno pa se je kregal tako-le:

„Prav nič se jih ne prime, no, prav nič! Pa so vsi jednaki, naši kakor drugi! Saj človek potrpi, če pa le nič ne slišijo, pa tudi najpotrpežljivejšemu kri zavre. Dopoldne, no, moral sem se jeziti. Kokošar je šel skozi vas, pa